

בשבילי הפרשה

ישיבת מיר ירושלים

גיליון שבועי לתלמידי, בוגרי וידידי ישיבת מיר

פרשת שמיני, תשפ"ה

זמני כניסת השבת

Baltimore, MD - 7:36	Minneapolis, MN - 7:53
Brooklyn, NY - 7:27	Miami, FL - 7:31
Chicago, IL - 7:22	Monsey, NY - 7:29
Houston, Texas - 7:36	Montreal, Quebec - 7:35
Johannesburg, S. Africa - 5:24	Passaic, NJ - 7:28
Lakewood/Deal, NJ - 7:27	Toronto, Ontario - 7:55
London, UK - 7:59	Yerushalayim - 6:39
Los Angeles, CA - 7:14	Zurich, Switzerland - 8:11

בשבילי הלכה

ע"י הרב הגאון מאיר צבי שפיצר שליט"א
הערות בעניני הלכה. הלכה למעשה יש לשאול לרב

ספינו לקטן

לא תאכילום. מכאן יליף בגמ' יבמות איסור ספינו איסור לקטן מה"ת. ונחלקו אם אסור להאכיל גם איסור דרבנן דהרמב"ם ושו"ע אוסרים והרשב"א מתייר, ורע"א הביאו. ובמקום הצורך הקילו האחרונים.

והנה משמע מדברי האחרונים דגם בבנו מותר ספינו באיסור דרבנן להרשב"א, ויש להעיר מנלן מהגמרא להתיר גם איסור שביית בנו באיסור דרבנן. ואף בדגמרא אמרו בזורק בכרמלית דרבנן י"ל דהיינו דוקא באחר שאינו בנו אבל בבנו מנלן להתיר. ולכא' י"ל דדנו כן מ"ק דמה דין ב"ד מצווין להפרישו דחמור אפילו בעושה ע"ד עצמו מ"מ מותר באיסור דרבנן כ"ש דין שביית בנו דאינו אלא בעושה ע"ד אביו. אכן יש להקשות דאולי שבת שאני דחמור יותר ואין להתיר אצלו אפילו איסור דרבנן.

ובאמת כן מבואר במשכנות יעקב או"ח ק"ח דבאיסור דרבנן לא ספינו בשבת אף דאינו אסור בכל התורה. וע"ש שהשואל שאל אם מותר ספינו לבנו בשבת באיסור דרבנן, והשיב לו שיש איסור דשביית בנו ותמה על רש"י, והביא הרמב"ן עה"ת בשביית בנו וכתב דכן משמע גם במשנה שאמרו ששבייתו עליך והוא משום שביית בנו ודייק כן גם מהא דאמרו בברייתא מניחו תולש זורק ולא אמרו מניחו מביא את המפתח דזה אסור משום שביית בנו כיון שהוא לצורך אביו.

מיהו נראה דברשב"א באמת מבואר דגם שביית בנו הותר באיסור דרבנן, והוא ממה שהקשה בשבת קכ"א ע"א הקשה חז"ל שמעת מינה קטן אוכל נבילות ב"ד מצווין להפרישו. וא"ת והא לר"ש משאצ"ג היא וליכא אלא איסור דרבנן והתם ביבמות בפ' חרש אמרינן דלכו"ע באיסור דרבנן אין ב"ד מצווין להפרישו וכו' עכ"ל. וכן הקשו בתוס' שם בשבת והרשב"א ביבמות. ולכא' קשה מה הקשה הרשב"א נימא דאף דהתירו לעיל דאין ב"ד מצווין להפרישו בתולש בעציץ שאינו נקוב או זורק בכרמלית דרבנן אולי היינו דוקא בכל תינוק אבל כאן מדויק הגמרא דב"ד מצווין להפרישו ונוקמי למשנה דקטן הבא לכבות בבנו ובאיסור שביית בנו אין היתר אפילו באיסור דרבנן. וביותר קשה שהרשב"א עצמו מפרש בלא"ה תי' הגמרא בעושה ע"ד אביו דוקא באב ובנו וא"כ מאי קשיא ליה אם נפרש כן גם בקושיית הגמרא. וע"כ מוכח דדעת הרשב"א דאיסור דשביית בנו לא חמור יותר מאיסור לא תאכילום, ואין חילוק ביניהם אלא באופן האיסור דלא תאכילום פירושו בנותן בפיו או בידו ולא תעשה מלאכה הוא כל שעושה ע"ד אביו, אבל אין לחלק ביניהם לענין איסור דרבנן.

הערות ותגובות בלשה"ק או באנגלית יתקבלו
ברצון במייל bishvilleihalacha@themir.org

רכו של היצר להזכיר לאדם את חולשותיו

העצה היעוצה לבעל תשובה היא לנתק את עצמו מכל עברו ולצייר בנפשו כאילו הוא כקטן שנולד, ורק לאחר עלייתו בעבודה כאשר דרכו כבר קבועה ומורגלת אצלו, אזי יכול הוא לחשוב על עברו ולשוב עליו בתשובה.

וכן כעת, אמר מרן המשגיח רבי יחזקאל זצ"ל, היצר הרע מנסה להחליש אותנו, ובא בטענות כיצד נוכל להיכנס לסדרי הישיבה, לאחר שבועות וחודשים של טלטלות ונדודים כאשר התגלגלנו בים וביבשה, ואיך נוכל עכשיו לשוב ללימוד בישיבה אחרי שכמה חודשים לא התקיימו סדרי הישיבה. אבל לא כן הדבר! זוהי עצת היצר! אנו צריכים להתאמץ בכל כוחותינו ולהתנתק מהעבר, ולהתחיל מחדש לשאת את עול התורה והעבודה.

על הפסוק בפרשה "ויאמר משה אל אהרן קרב אל המזבח" (ז, ט) מפרש רש"י מביא תורת כהנים: שהיה אהרן בוש וירא לגשת אמר לו משה למה אתה בוש לכך נבחרת. ובחז"ל מבואר שנראה לו המזבח כתבנית שור ולכן נזכר אהרן בחטא העגל וירא להתקרב אליו.

בספר 'ממזרח שמש' - שיחותיו של מרן המשגיח הגאון הרב יחזקאל לוינשטיין זצלה"ה בפני בני הישיבה בתקופת השואה, מודפסת שיחתו של מרן המשגיח בשבוע פרשת שמיני במעמד חנוכת בית המדרש החדש של הישיבה בימי שהותה בקובה בשיפץ:

הנה ברש"י כתב שהיה אהרן בוש מלקרב אל המזבח, ואמרו חז"ל שכתבנית שור נדמה לו. זו דרכו של יצר הרע, להזכיר לאדם את חולשותיו ומעשיו הרעים מהעבר, כדי למנעו מלשוב ולהתקרב אל ה'.

והתקדשתם והייתם קדשים וגו' ולא תטמאו את נפשותיכם (יא, מד)

אדם מקדש עצמו מעט מקדשין אותו הרבה, מלמטה מקדשין אותו מלמעלה, בעולם הזה מקדשין אותו לעולם הבא (יומא דף ל"ט ע"א).

על מנת להבין מעט מהם מושגי הקדושה, ראוי להתבונן בדברים שכתב מרן המשגיח הגאון הרב חיים זאב פינקל זצלה"ה במכתבו. בלשונו הייחודית והנפלאה הוא מייטיב לבאר קדושה מה היא ומה דרכי קניינה והשגתה:

ישראל קדושים הם! בלי שום עליות, אם רק לא ירדו, אם רק לא יטמאו את עצמם, קדושים הם. נצטוונו בתורה והתקדשתם והייתם קדושים, ובמה? בזה שלא תטמאו את נפשתיכם. אם האדם איננו טמא, אם לא טימא את עצמו, הרי הוא קדוש. אם ירידה אין כאן - עליה יש כאן! אם על דבר דומם או על בעל חיים, שאין לו שום שייכות עם קדושה, עם האדם, כאשר האדם גזר ומקדיש אותו, הרי זה קדוש מיד, בהסכמתו וברצונו לחוד הוא ציוה ויעמוד, הוא קם ויהי! ואם הוא מחלל אחר כך את הקדושה הרי הוא מעל בקדושת ה' וחייב להביא קרבן אשם.

- על עצמו לא כל שכן.

ועוד יותר יש במעלת האדם, אם האדם מקדש את עצמו מעט, מקדשים אותו הרבה, מקדש את עצמו מלמטה - מקדשים אותו מלמעלה.

ובמה הוא מוסיף ומקדש את עצמו?

בכל הסכמה וקבלה בלבו שייטיב את דרכיו. בכל מעשה טוב שהוא מקבל על עצמו, בכל רצון מחשבתו לעלות ולהתקדש, אזי מלמעלה עוזרים לו ומקדשים אותו בהרבה. וכזה הוא שקדוש יאמר לו.

ונורא אשמו כשהוא מחלל לא רק קדושת בעלי חיים או דבר דומם, אלא את קדושת עצמו - קדושתו הרבה והעליונה.

(מתוך 'האבא מסלבודקא' עמ' 324)

ונגד זקניו כבוד

"ויקחו בני אהרן נדב ואביהוא איש מחתתו ויתנו בהן אש וישימו עליה קטורת, ויקריבו לפני ה' אש זרה אשר לא ציוה אתם. ותצא אש מלפני ה' ותאכל אותם וימתו לפני ה'" (ויקרא י, א-ב).

"תניא רבי אליעזר אומר לא מתו בני אהרן עד שהורו הלכה בפני משה רבן. מאי דרוש, 'ונתנו בני אהרן הכהן אש על המזבח' (ויקרא א, ז), אמרו אף על פי שהאש יורדת מן השמים מצוה להביא מן ההדיוט. ותלמיד אחד היה לו לרבי אליעזר שהורה הלכה בפניו, אמר רבי אליעזר לאמא שלום אשתו, תמיה אני אם יוציא זה שנתו, ולא הוציא שנתו. אמרה לו נביא אתה, אמר לה לא נביא אנכי ולא בן נביא אנכי, אלא כך מקובלני כל המורה הלכה בפני רבו חייב מיתה" (ערובין סג, א).

לכאורה תמוה, מדוע עונשו של המורה הלכה בפני רבו חמור כל כך עד שנתחייב מיתה. אף שבוודאי יש במעשה זה זלזול בכבוד רבו, מכל מקום נראה שחז"ל החמירו בעניין זה באופן מיוחד. עוד יש להבין, מדוע לא מחל משה רבינו על כבודו בכדי שלא ייענשו נדב ואביהוא, הלא נפסק להלכה בשולחן ערוך (יו"ד סי' רמב, ס"ב) "הרב המובהק שמחל על כבודו וכו' כבודו מחול". וכן יש להקשות על רבי אליעזר, שידע לומר מראש כי תלמידו שהורה הלכה בפניו לא יוציא את שנתו, מדוע לא מחל על כבודו בכדי להציל את תלמידו ממייתה. דבר זה קשה מאד, שהרי שנינו בגמרא (שבת קמט, ב) "כל שחבירו נענש על ידו אין מכניסין אותו במחיצתו של הקב"ה", אם כן מן הראוי היה, לכאורה, שמשה רבינו ורבי אליעזר ימחלו על שהורו הלכה בפניהם, ולא ייענשו אלו על ידם.

המורה הוראה לפני רבו אינו כפוף לרבו

וביאר בזה מרן ראש הישיבה הגר"ח שמואלביץ זצ"ל (שיחות מוסר, מאמר 'מורה הלכה בפני רבו'), שחומרת מורה הלכה בפני רבו, איננה מפני זלזול התלמיד בכבוד רבו, אלא שיש בזה גילוי שהתלמיד אינו כפוף לרבו, ואף שכבודו חשוב בעיניו.

יסוד זה מוכח מדברי הגמרא (ערובין סג, א-ב): "אמר רבי לוי כל דמותיב מילה [משיב דבר או מורה הלכה] קמיה רביה, אזיל לשאול בלא ולד, שנאמר (במדבר יא, כח): 'ויען יהושע בן נון משרת משה מבחוריו ויאמר אדוני משה כלאם', וכתוב (דבה"י א ז, כז): 'נון בנו יהושע בנו'. והיינו, שכיון שיהושע הורה הלכה בפני משה רבו נענש שלא היו לו בנים. אם תאמר שאיסור הוראה בפני רבו הוא מחמת הזלזול בכבוד רבו, הלא כל דיבורו של יהושע בפני משה לא היה אלא מתוך חשיבות כבוד רבו, כפי שנאמר (שם שם, כט): 'ויאמר לו משה המקנא אתה לי'. בהכרח יש לומר שחומרת איסור זה הוא משום שבהוראתו לפני רבו הוא מגלה שאינו כפוף לרבו, ולכך אסור בכך גם אם הוראה זו נעשתה על ענין כבוד רבו, ועונשו חמור ביותר.

מעלת ישראל שתלויים בזקניהם

עניין זה של הכפיפות לחכמי התורה הוא סמל למעלתם של ישראל.

איתא במדרש (ויקרא ר"י א, ח): "ולזקני ישראל" (ויקרא ט, א), אמר רבי עקיבא נמשלו ישראל לעוף, מה העוף הזה אינו פורח בלא כנפים, כך ישראל אין יכולים לעשות דבר חוץ מזקניהם". מבואר בדברי המדרש, שכלל ישראל שונים מאומות העולם בענין זה, שבעוד שאומות העולם עושות ככל העולה על רוחם מבלי להתייעץ עם אדם כלשהוא, עם ישראל אינם יכולים לעשות מאומה ללא שהם מתייעצים תחילה עם זקניהם.

עוד למדנו בדברי המדרש (שם) את החשיבות המיוחדת של זקני הדור בעם ישראל: "אמר רבי יוסי בר חלפתא גדולה זקנה, אם זקנים הם חביבין הם, אם נערים הם נטפלה להם ילדות. דתני רבי שמעון בן יוחאי, לא במקום אחד ולא בשני מקומות מצינו שחלק הקב"ה כבוד לזקנים, אלא בכמה מקומות. בסנה וכו', במצרים וכו', בסיני וכו', במדבר וכו', אף לעתיד לבא הקב"ה חולק כבוד לזקנים, הדא הוא דכתיב (ישעיה כד, כג): 'וחפרה הלבנה ובושה החמה, ונגד זקניו כבוד'. ומבואר, שבמשך כל הדורות חשיבות זקני הדור הייתה גדולה מאוד ומשום כך תמיד חלק להם הקב"ה כבוד.

התבטלות לגדולי הדור יסוד קיומו של כלל ישראל

למדנו מכאן שהיסוד והשורש לקיומו של כלל ישראל הוא זקני הדור וחכמי התורה. ומכאן נבין שעם ישראל היונק את כוחו מהזקנים תלוי במידת כפיפותו והתבטלותו אליהם. אם חלילה איננו מבטלים את דעתנו כלפי הזקנים, אבד כוחנו. אם ינתק הקשר בין כלל ישראל לחכמי התורה, הוא נעשה גרוע יותר מאומות העולם.

מטעם זה החמירו כל כך בדין המורה הלכה בפני רבו, מפני שעל ידו עם ישראל מאבד את כוחו ואת זכות קיומו. לפיכך לא אבו משה רבינו ורבי אליעזר למחול לתלמידיהם על כבודם, משום שכל קיום עם ישראל תלוי בכך. ולא זו בלבד, אלא אף אם היו מוחלים על כבודם לא היה בזה בכדי למנוע מהם להענש, שכן כל קיום עם ישראל תלוי ועומד בהם.

ואף שמצינו בדברי התוספות (כתובות ס, ב, ד"ה כי אפקירותא) שבאופן שהרב מוחל על כבודו מותר לתלמיד להורות הלכה בפניו. יש לומר שאין כוונתם לומר שמותר להורות כיון שהרב מחל על כבודו, אלא שאת מלכתחילה נתן הרב רשות לתלמידו להורות בפניו הלכה, ממילא הוראת התלמיד אינה אלא בשליחות רבו. ואחר כל זאת הוסיפו התוספות (שם) וכתבו: "ואפילו הכי אל יורה דלא מסתייע מילתא, ואילו ורבו אצלו". משום שגם באופן שהרב מתיר במפורש לתלמידו להורות הלכה בפניו, מוטב שהוא לא ישתמש בהיתר זה, כיון שלא יראה בזה סייעתא דשמיא לכיון לאמיתה של תורה. ונראה להוסיף בזה ולבאר, שחייב המיתה של המורה הלכה בפני רבו אינו בגדר עונש על מעשה העבירה, אלא שכיון שאדם זה גרם במעשיו שכלל ישראל יאבדו את זכות הקיום שלהם, ממילא הוא איבד זכות הקיום שלו עצמו.

לצערנו, בדור האחרון מרגישים היטב את ירידת הדורות בעניין זה של התבטלות לגדולי הדור, ודברים אלו צריכים תיקון גדול מאד! ברוך ה' לכל אדם יש את רבו שלו, ויש בזה מעלה גדולה כפי שאמרנו חז"ל (אבות פ"א, מ"ו): "עשה לך רב", אולם פעמים ויש המורים לעצמם היתר לבטל את דברי רב אחר, בעוד שאין להם בזה הוראת היתר כלל. עלינו לדעת, כי אף שבמשך כל הדורות היו חילוקי דעות בין גדולי ישראל, מכל מקום לא היה בזה בכדי לפגוע בכבודם, ואילו בדורנו שלנו נפרצו כל הגדרות ואיש הישר בעיניו יעשה, וחובה עלינו לזכור כי ענין זה הוא מהחטאים הגדולים והחמורים ביותר, שעונשו מיתה רח"ל, ובפרט שכבר נתבאר שכל זכות הקיום של כלל ישראל תלוי ועומד בדבר זה, וללא התבטלות מוחלטת לגדולי ישראל, עם ישראל יאבד חלילה את זכות קיומו, ולפיכך חובה גדולה על כולנו להתחזק בדבר זה ולהתבטל לגדולי הדור, ובזכות זה נזכה כולנו שיתקיימו בנו דברי המדרש "לעתיד לבא הקב"ה חולק כבוד לזקנים וכו' ונגד זקניו כבוד".

נאמר בפרשת שמיני תשס"ח

BELOW IS AN ENGLISH ADAPTATION OF THIS WEEKS' PARSHA PREVIEW WHICH CAN BE HEARD LIVE EVERY WEDNESDAY AT 2:15 PM

Of Eight, Ten, and Beyond

Harav Hagaon Moshe Aharon Friedman Shlita

Parshas Shemini begins with the words **וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁמִינִי**, which refer to the eighth day of the miluim. The Ibn Ezra points out that this wasn't the eighth day of Chodesh Nissan; it was actually the first day of Nissan, but the miluim started earlier, in Adar.

The Kli Yakar observes that there are seven mazalos, and there are seven days of the week – but then there's the higher level of eight, as in the eight yemei milah, and the eight days until an animal may be brought as a korban. He draws a parallel to the Gemara's statement (Arachin 13) that while the kinor in the Beis Hamikdash had only seven strings, the kinor of Yemos Hamashiach will have an eighth string. The Gemara adds that in Olam Haba, there will be ten strings, as the passuk says **וְעָלִי עֵשׂוֹר וְעָלִי נֶבֶל** and **בְּנֶבֶל עֵשׂוֹר זָמְרוּ לוֹ**. This has to do with the fact that there's a higher level of nine, and then there's a tenth level, as represented by the nine tefachim of the aron and the added tefach of the kapores: **תשעה וכפרת טפח**.

Actually, the eighth day of miluim also incorporated the concept of ten, as Rashi states that this day took ten "crowns," as enumerated by the Seder Olam:

ראשון למעשה בראשית, ראשון לנשיאים, ראשון לכהונה, ראשון לעבודה, ראשון לירידת האש, ראשון לאכילת קדשים, ראשון לשכון שכניה, ראשון לברך את ישראל, ראשון לאיסור הבמות, ראשון לחדשים

That day was the first day of the week. It was also the day when the first nasi, Nachshon ben Aminadav, brought his korban, and the first day of kehunah, as Moshe Rabbeinu had been the one to offer korbanos previously, during the first seven days of miluim. It was the first day of avodah, the first time fire came down from Shomayim, the first time kodshim were eaten, and the first day when bamos were forbidden, because now there was a Mishkan. It was also the first day that the Shechinah dwelled among Klal Yisrael, and the first day that Klal Yisrael were blessed.

The first item on this list, ראשון למעשה בראשית, seems generic – it was Sunday. The week before there was also Sunday, so what was unique about this day? Some sefarim explain that this wasn't a regular Sunday; it was the anniversary of the world's creation, and the creation of Adam Harishon, according to the opinion that the world was created in Nissan (rather than in Tishrei).

Another interesting explanation I saw is that ראשון means that on this day, the world's existence was established, for Chazal say that the world stands on three pillars – Torah, avodah, and

gemilus chassadim – and while Torah and gemilus chassadim had existed already from the time of the Avos, on this day avodah was introduced.

The Maharam Schiff, at the end of Maseches Chullin, offers another answer, explaining that until now the world's existence had been conditional, hinging on the establishment of the Mishkan. Now that the Mishkan was finally erected, the purpose of creating heaven and earth was fulfilled. He adds that the Torah concludes its description of the first day of Creation with the words **וַיְהִי עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם אֶחָד**, referring to this day as yom echad and not yom rishon, but now that the Mishkan was built and the world was firmly established, there was finally a "yom rishon." In other words, yom rishon here does not mean Sunday, but the first day of the world.

Atoning for Twin Sins

Among the korbanos of this eighth day of miluim was the **עֵגֶל בֶּן בְּקָר לַחֲטָאת** brought by Aharon, which came to atone for the cheit ha'eigel. Klal Yisrael brought a **שְׂעִיר עִזִּים לַחֲטָאת**, and that was to be mechaper for Mechiras Yosef. The Meshech Chochmah observes that these two korbanos were atoning for the twin facets of bein adam laMakom and bein adam lachaveiro, the eigel being a sin between man and Hashem and the sale of Yosef being a sin between man and his fellow. These two aspects of sin always go hand in hand, and kapparah is required for both.

The Megaleh Amukos sees a deep connection between these two aveiros, noting that the Midrash states that the shevatim sold Yosef because they foresaw that Yeravam ben Nevat, who would station agalim for avodah zarah in Dan and Beer Sheva, would descend from him. Their sale of Yosef was therefore an act of kana'us against that future sin. What was wrong with this, however, was that the shevatim themselves later brought an eigel, and that sparked criticism against them for their act of selling Yosef in protest of the agalim that his descendant would create.

Unsurprising Miracles

Later in the parshah we find a discussion about kashrus, and a listing of various kosher and non-kosher animals. Rashi notes that when Moshe Rabbeinu said **זאת החיה** אֲנִי תֹאכְלוּ, he actually held up each animal and showed it to Klal Yisrael. This is an incredible miracle: In middle of the desert, Moshe was suddenly able to locate every type of animal – wild beast, domestic creature, insects, and so on. For all the animals to congregate in the Midbar,

BELOW IS AN ENGLISH ADAPTATION OF THIS WEEKS' PARSHA PREVIEW WHICH CAN BE HEARD LIVE EVERY WEDNESDAY AT 2:15 PM

in a veritable safari, would seem to be a huge nes! Why is this not even mentioned by Chazal as a wonder?

The answer involves a fundamental insight: This phenomenon occurred for the sake of limud haTorah, and anything unusual that happens for the purpose of limud haTorah is not surprising. An example of this principle is the famous story of how a particular type of grasshopper came to R' Chaim Kanievsky's window. To him, this was hardly astounding, because it was for the sake of limud haTorah.

Another example can be found in the introduction to the sefer Yam Shel Shlomo, where the Maharshal refers, almost offhandedly, to an incident in which his candle went out, and he didn't have light to enable him to learn in the dark, until miraculously a candle materialized and continued burning for him all night. He says this as though it's self-understood, and does not hail it as a nes similar to that of Chanukah – and that's because the miracle happened for the sake of Torah learning. Limud haTorah has the power to bring about any type of nes.

Parpera'os L'Chochmah

Regarding the kashrus of fish, the passuk says, אַתְּ זֶה וְתֹאכְלוּ מִכָּל אֲשֶׁר בַּמַּיִם כָּל אֲשֶׁר לוֹ סַנְפִּיר וְקִשְׁקֶשֶׁת בַּמַּיִם, and the Shach al HaTorah sees an allusion here regarding how to choose someone to teach you Torah. As we know, אין מים אלא תורה, so here the Torah is hinting that the rebbi from whom you will drink spiritual waters must possess קִשְׁקֶשֶׁת וְסַנְפִּיר. The letters of the word סַנְפִּיר can be read rearranged to read נ"י ספר, a reference to the 60 (נ"י) masechtos of Shas. The gematria of the word גאון is also 60, indicating that a true gaon is someone who knows all 60 masechtos.

As for the word קִשְׁקֶשֶׁת, its numerical value is 1200, which is also the gematria of the phrase תלמיד חכם

בעל מעשים בכל כחו. This hints at another condition: the rebbi you learn from must also live according to the principles that he teaches, to the greatest extent that he can.

Another interesting point is that when discussing what must happen to food before it can be susceptible to tumah, the Torah says, מִכָּל הָאֲכָל אֲשֶׁר יֹאכַל אֲשֶׁר יָבוֹא, עָלָיו מֵיִם. Now, water is not the only liquid that renders food susceptible to tumah; there are actually seven liquids that do that: wine, honey, oil, milk, dew, blood, and water. These are referred to using the acronym יין, דבש, שמן, חלב, טל, which stands for יד שחט דם מים. R' Chaim Kanievsky notes, in Taama d'Kra, that the Torah alludes to these other six liquids, besides water, by adding a superfluous vav to the word יָבוֹא in the passuk.

Each of these seven liquids, incidentally, corresponds to a different Yom Tov: Wine is Purim, honey is Rosh Hashanah, oil is Chanukah, milk is Shavuos, dew is Pesach (when we begin asking for dew), blood is Yom Kippur (representing the day's korbanos), and water is Succos, when there is nisuch hamayim.

The parshah also says, וְגִבּוֹר מִקּוֹה מַיִם יִהְיֶה טְהוֹר, referring to the concept of mikveh, which must contain 40 se'ah of water. There are all kinds of calculations of how we derive this requirement, but the Ostrovtzter sees an intriguing remez in the phrase מִי מְקוֹה, pointing out that if you spell out the letters of this phrase in their full form – מ"ם יו"ד מ"ם קו"ף וא"ו ה"ה – the total gematria of those letters (389) equals that of the words ארבעים סאה. So the "full" volume of a mikveh's waters is, literally, 40 se'ah.

Gut Shabbos.

YESHIVAS MIR YERUSHALAYIM
ANNUAL CELEBRATION DINNER

צְרוּר שְׁנַתוֹ תוֹרָה

SUN DAY **MAY 18** 2025 **כ א״י תשפ״ה**

BELL WORKS | HOLMDEL NJ

MR. & MRS. ALBERTO SAFRA INTERNATIONAL GUESTS OF HONOR IN MEMORY OF HIS FATHER JOSEPH J. SAFRA ז"ל יקר רחמים חי סגרא ז"ל	RABBI & MRS. NOSSON MULLER THE HARAV NOSSON TZVI FINKEL MARBITZ TORAH AWARD	DOVI SAFIER DINNER CHAIRMAN LEGACY CHAIRMAN Ralph Herzka Shlomo Yehuda Rechnitz
MR. & MRS. MORDECHAI ROTHSCCHILD KESSER SHEM TOV AWARD	MR. & MRS. NECHEMIA JACOBOVITS AMUD HATORAH AWARD	CAMPAIGN CHAIRMAN Yitzki Moller JOURNAL CHAIRMAN Avrohom Orzel ALUMNI CHAIRMAN Avrumi Jaffa Tzvi Eli Lefkowitz Nochum Munk Yaakov Young YOUNG ALUMNI CHAIRMAN Zvi Hutman Yehuda Kaufman

EVENT SCHEDULE RECEPTION 5:30 | DINNER PROGRAM 6:30